

думи - от страх да не наруши достоверността, както твърдят някои критици. Драматизмът на времето е само проекция на вътрешната конфликтност на характерите - самата тя архетипно апокалиптична.

Архетипите като израз на колективното несъзнавано са „унаследена част на човешката психика, структуриращи образци на психологическо поведение“. Откриват се във външни проявления на поведението, особено при най-важните, преходни и универсални житейски събития, като раждане, брак, майчинство, смърт и раздяла. Архетипите се представят чрез вътрешни фигури - по-подробно Юнг описва образите на Анима, Сянка, Персона и т. н. - но доколкото в тях участва цялата психична образност, те могат да се проявяват в безкраен брой вариации.

Между най-важните характеристики на архетипа Юнг поставя неговата нуминозност - *„динамична структура или ифект“*. Преживяване на човека, независимо от волята му, неподдаващо се на обяснение, мистично, свързано с вярата. Тъй като е носител на потенциален свръхмощен енергиен заряд, архетипът може да обсеби субекта *„чрез своята магия, от която и при най-отчаяна съпротива е неспособен, а накрая вече и не иска да се освободи, защото преживяването носи дълбочина и пълнота на значението, която преди е била немислима.“*

Архетипното съдържание на образите в романите на Димов очевидно е обървало критиците и биографите му, шом те отново и отново търсят шифъра на тяхната специфика чрез псевдовъпроса за отношението на писателя към прототипите му. В действителност данните, които съвременниците му изнасят за прототипите на някои от персонажите, са твърде оскъдни и безсъдържателни и не могат да служат като ключ за тълкуването им, а по-скоро звучат анекдотично.

Единствен Кръстьо Куюмджиев успява да долови, без да го назове като архетипно, базисното в изграждането на образите. тяхната *„универсалност и общовалидност“*: *„При неговите образи, на пръв поглед изградени по интелектуален път, подмолно присъствува митът, митичната ситуация. ...Наистина върху неговото съзнание влияят образи, схеми, ситуации на човешко поведение, които идват от историята, от познанието на общочовешката култура“*.

Що се отнася до присъствието на мита в образите на Димов, най-дълбоката им връзка с митичното се открива в тяхната